

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΛΑΝΤΡ

Η ΜΑΝΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΜΑ 32 ετών, πολε εμπορεύ
ΛΩΡΑ 6 ετών, κόρη της.

(Στην κρεβάτοκαμαρα της Έλμας. Η Έλμα κοιμάται να φύγει. Φοράει το καπέλλο της και το επανωφόρι της και γεμίζει γρηγορα-γρηγορα μία μικρή βαλίτσα).

ΕΛΜΑ.— Πόσο τον αγατώ!... Θεέ μου, ποσο τον αγατώ!... 'Η αγάπη! Αυτή βασίλευει πάνω απ' όλα, αυτή είναι ανώτερη από κάθε αίσθημα. 'Ο έρωτας νικάει ακόμα και τη μητρική στοργή. Είναι τόσο τρισεύρη ή δίναμης τον, τόσο έντονη η μέθη του, ώστε κάνει μια μητέρα να εγκαταλείπει ακόμα και το παιδί της για ν' ακολουθήσει αυτόν που αγατά... Κι' εγώ;... 'Αχ, Θεέ μου! 'Εγώ που άγατώ τόσο το παιδί μου, έγω που ήθελα να δώσω τη ζωή μου γι' αυτό, έγω αποκαίωσει σήμερα να το εγκαταλείψω. Προσπάθησα ν' αντισταθώ όσο μπορούσα στη φοβερή δύναμη του έρωτος. Πάλαφα μ' τον έατο μου. Πόσο πάλαφα!... 'Ο Θεός το γνωρίζει... Μά δεν απόφερα να νικήσω. Δεν απόφερα ν' αντισταθώ...

Σήμερα θα φύγω. Θα φεύγωμα μαζί. Στις έφτά το βράδι θα με περιμένει στο σταθμό ο αγαπημένος μου. Θα πάρωμε το τραίνο που φεύγει για την 'Ιταλία. Τι όμορφο!... Μαζί του, στην 'Ιταλία... Μπορώ να πω ότι είνε το πρώτο μου γαμήλιο ταξίδι αυτό. Τρέμω από χαρά και στανάση... Κι' ο Θεός ξέρει αν γνωρίζω στη ζωή μου άλλη χαρά, παρόμοια στανάση σαν τη σημερινή. Τον Άντρα μου δεν τον αγαπούσα. Μοδ' τον επέβλησαν οι γονείς μου, γιατί ήταν πλούσιος. 'Ως τη στιγμή που γνώρισα τον λατρειτό μου 'Αντρέα, η καρδιά μου δεν είχε χτυπήσει έρωτικά για κανένα. 'Η φροχή μου ήταν ταυθένα ως τότε. 'Ετσι αγάπησα τον Άντρέα μ' όλο το πάθος και την άνογητη μου φροχή που άγατά για πρώτη φορά. 'Αν και δεν αγατώ δημοσ τον Άντρα μου δεν ήθελα και να τον απαρτίσω. Προσπάθησα να νικήσω την αγάπη μου για τον Άντρέα. Μά δεν απόφερα, δεν απόφερα... Ούτε το παιδί μου μπορεί πειά να με στανάσησει. Πονώ πολύ γι' αυτό που κάνω, μά πώς, πως ν' αντισταθώ ένω μιά αδύνατη, φτωχή καρδιά στην τρισεύρη δύναμη του έρωτος; Λίγη ώρα θα είναι ακόμα εδώ, σ' αυτό το σπίτι. Μοδ' φαινεται αιόλας σαν ξένο. Σε λίγη ώρα θα είναι αβύθηση, θ' άνηκω μόνο στον άνδρα μου π' αγατώ. Δεν θέλω να πάω πίσωτα μαζί μου, πίσωτα απ' ότι μου έχει δώσει ο Άντρας μου. Θα πάρω μόνο μιά βαλίτσα με τα άπολύτως άναγκαία. Δεν θα πάρω ούτε τα κοσμημάτά μου. 'Ας βγάλω ακόμα κι' αυτά τα μαργαριτάρια που φορώ στο λαιμό μου. Δεν τ'ά θέλω ούτε αυτά. Ούτε το δαχτυλίδι μου το διαμαντένο, ούτε τη βέρα μου. (Τα βγάλαει από τα χέρια της). 'Ω, τώρα που έβγαλια αυτή τη βέρα, τώρα που φαινεται πως λυτρώθηκα αληθινά!... 'Αλλοστε ο Άντρας μου δεν μ' αγαπήσε ποτέ όπως ο Άντρέας. Είναι ένας άνδρακος τόσο πεζός, τόσο πολύ εα-στός. Δεν με καταλαβαίνει. Και το παιδί μου; Τι θα γίνει, το παιδί μου; Τις πρώτες μέρες θα μ' άναζητη, βέβαια, μά ύστερα θα παρηγορηθί στανά-στανά. 'Ετι τέλους δεν έχω δικαίωμα κι' εγώ στη χαρά, στον έρωτα, στη ζωή!

(Μπαίνει έξωφρα το κοριτσάκι της Έλμας, η μικρή Λώρα). ΛΩΡΑ. (τροχόσπας προς τη μητέρα της).— Μαμά!

ΕΛΜΑ.— 'Ω, μικρούλα μου!... Πως γάρισες έτσι γρηγορα; Δεν ήσουν περίπατο με τη δασκάλα σου;

ΛΩΡΑ.— Ναι... 'Αλλά έγω ήθελα να γαμήσωμα γρηγορα.

ΕΛΜΑ.— Γιατί; ΛΩΡΑ.— Γιατί ήθελα νάρθω κοντά σου, μαμά. ΕΛΜΑ.— Μ' αγαπάς πολύ, κοιλόν; ΛΩΡΑ.— Πολύ, υπερφορία μου, πάρα πολύ.

(Βήχει). ΕΛΜΑ.— Γιατί βήχεις, μικρούλα μου; ΛΩΡΑ.— Μοδ' πονεί λίγο ο λαιμός. ΕΛΜΑ.— Σοδ' πονεί ο λαιμός; Για να δώ τα χεράκια σου... 'Α, είνε ζεστά. Θεέ μου! Μήπως έχεις πυρετό, χρυσό μου; Μήπως... ΛΩΡΑ.— Μην άνησυχής μητροούλα... θα μωδ' περάσει. Μόνο θέλω να μείνω κοντά σου. 'Ετσι θα ήνω καλά... (Αγκαλιάζει τη μητέρα της). Μά γιατί φορείς τό επανωφόρι σου και το καπέλλο σου, υπτέρα; 'Θά πάς περίπατο;

ΕΛΜΑ. (μει άνηχανία).— Ναι. ΛΩΡΑ.— Ποδ' θα πάς, μαμάκι; 'Θά γαμήσις γρηγορα; ΕΛΜΑ.— Θεέ μου!

ΛΩΡΑ.— Πάρε με κι' έμένα μαζί σου, μαμά. Δεν θέλω να είσαι πολλή ώρα μακριά μου. ΕΛΜΑ.— Δεν θα πάω μακριά. 'Εάρθω γρηγορα, χρυσό μου.

ΛΩΡΑ. (βήχοντας).— Πόσο είσαι άσοφρη, μαμάκι!... ΕΛΜΑ.— Θεέ μου!... (Παίρνει τη Λώρα στην άγκαλιά της. 'Η μικρή σφιγγει στο χεράκια της τα χέρια της μητέρας της).

ΛΩΡΑ.— Τι όμορφο που είνε τα χέρια σου, μαμά! Τι άσπρα! Μά γιατί δεν φορείς τό δαχτυλίδια σου; Ποδ' είνε τό όμορφο σου ακριλλάνι κι' η βέρα σου; ΕΛΜΑ.— Τα έβγαλια για μια στιγμή. 'Θα τα βάλω πάλι, και δι μου.

ΛΩΡΑ.— Γιατί τα έβγαλεις; ΕΛΜΑ. (ταραγμένη).— Για... να πλυθώ. ΛΩΡΑ.— Δεν τα έβγαλεις άλλοτε, όταν πλύνω σου. Και τα μαργαριτάρια σου που είνε;

ΕΛΜΑ.— Τα έχω εκεί, στην τουαλέτα μου. ΛΩΡΑ.— 'Θέλω να τα βάλεις πάλι, μαμά. (Βήχει).

ΕΛΜΑ.— Μά τι βήχεις είνε αυτός; Και τα χεράκια σου είνε ζεστά. Πηράει να σε δει ο για τρός, χρυσό μου. Πηράει να σε πάω στο κρεβάτακι σου να άνησυχής.

ΛΩΡΑ.— 'Όχι, θέλω να πλαγιάσω στο δικό σου κρεβάτι, μαμά. 'Θέλω να είμαι κοντά σου, πολύ κοντά σου... Νά κοιμηθώ στην άγκαλιά σου. Και το βράδι που θάρθω ο μπαμπάς θα είναι πειά καλά. Τον αγατώ και τον υπαταί, μά όχι όπως έσενα, μαμά...

ΕΛΜΑ.— Κι' ο μπαμπάς σου σ' αγατά; ΛΩΡΑ.— Μ' αγαπάει όσο αγαπάει κι' έσενα. ΕΛΜΑ.— Τι θέλεις να πής, Λώρα; ΛΩΡΑ.— Ναι, ναι, όταν δεν είσαι εδώ με φι-λει πό πολύ, γιατί σου μοιάζω. 'Ε'ελα, μοδ' λέει, να σε φιλήσω, μικρούλα μου. Μοιάζεις τόσο με τη υπτέρα σου!...

ΕΛΜΑ. (μ' απόφρασι).— 'Ελα κοιλόν να πλαγιάσες στο κρεβάτι μου. (Η Λώρα όμοσ πηγαίνει στην τουαλέτα, παίρνει τη βέρα της μητέρας της και της την πηγαίνει).

ΛΩΡΑ.— 'Ελα, μαμά, φέρσε το δαχτυλίδι σου. (Η Έλμα χωρίς να μορηθ' ν' αντισταθί, άφίνει να της περάσει η Λώρα τό δαχτυλίδι στο δαχτυλό της).

ΛΩΡΑ.— 'Όραία! Δεν θα φύγεις, μαμά, δεν είνε έτσι; ΕΛΜΑ.— Ναι, θα μείνω κοντά σου... (Βγάλαει από το επανωφόρι της. Το ρολόι χτυπάει έξωφρα φορές).

ΕΛΜΑ.— Θεέ μου!... 'Εγώ ή ώρα! Το τραίνο φεύγει σε λίγο... 'Εκείνος θα περιμένει... (Παίρνει τη Λώρα και την πλαγιάζει στο κρεβάτι της).

ΛΩΡΑ. (μει μοσκολίσει τα ματια, κρατώντας το χέρι της μητέρας της).— Τι ψιθυρίζεις, υπτέρα μου; 'Ελα, πές μου όπως πάντα. Ένα παραμυθί... ΕΛΜΑ.— Ναι, ναι, παιδί μου... 'Θά σου πώ ένα παραμυθί... 'Εγώ ή ώρα!... Θεέ μου, τι να κάμω!...

ΛΩΡΑ.— 'Εμπετός, μαμά!... Πιό δυνατό, δεν σ' άκούω... ΕΛΜΑ. (δακρυμένη).— Ναι, χρυσό μου. 'Ένα παραμυθί, ένα παραμυθί αληθινό. Για τη βασιλοπούλα που θυσίασε την αγάπη της, τη μόνη της αγάπη, για χάρη του παιδιού της.

ΛΩΡΑ. (μιοσκοιμμένη).— Ναι... μαμά. ΕΛΜΑ. (κλαίοντας στανά).— Μιά φορά κι' έναν καιρό... Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν μιά βασιλοπούλα, μιά έρωτημένη βασιλοπούλα, μιά βασιλοπούλα π' αγαπούσε επίσης πολύ...

ΛΩΡΑ.— Ποιόν, μαμά; ΕΛΜΑ.— Το παιδί της, χρυσό μου. Τη μικρούλα της κόρη. Κι' έτσι, για την αγάπη του παιδιού της θυσίασε τα πάντα, κι' όταν έμυανε ή ώρα του έρωτός της, αντί να πηχ να βρη τό καλό της, έμυανε κοντά στην κορούλα της όπως έγω σε σένα... (Η Έλμα πνίγεται από λυγμούς. 'Η Λώρα άποκοιμήθηκε, κρατώντας το χέρι της μαμάς της, λές και φροβάται μήπως φύγει...)

ΕΛΜΑ.— Θεέ μου, έφρι η ώρα!... Το τραίνο φεύγει σε λίγο...

